

ΣΤΗ «ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ» τοῦ Ἑθν. θεάτρου ἡ «Ἐπίδραση τῶν ἀκτίνων γάμμα στὰ διασπαιμικά χρυσάνθεμα» τοῦ νέου Ἀμερικάνου συγγραφέα Πῶλ Ζίντελ, σέ μετάφραση Στέλλας Κρανάν, μέ σκηνοθεσία Λάμπρου Κωστόπουλου καὶ σκηνογραφία Γ. Πάτσα.

ΤΟ ΕΓΓΡΑΦΑ ὅταν ἄμουνα εἰκοσιπέντε χρονῶ καὶ ὑποπτεύομαι πῶς πρόκειται γιὰ ἓνα αὐτοβιογραφικὸ κομμάτι, λέει σ' ἓνα σχόλιο ὁ ἴδιος ὁ συγγραφέας γιὰ τὸ ἔργο του ποὺ καὶ δίχως αὐτὴ τὴν ἐξομολόγησιν εἶναι ἀρκετὰ φανερό πῶς εἶναι ἐμπνευσμένο ἀπὸ μιὰ ἀποπνικτικὰ πιεστικὴ πραγματικότητα καὶ ἀπὸ μιὰ ἀνάγκη ψυχολυτρωτικὴ. Ἔτσι τόσο οἱ διάφορες ἐκδηλώσεις ἐγωκεντρισμοῦ καὶ κακότητος μιᾶς νευρωτικῆς καὶ ἀλκοολικῆς μητέρας ὅσο καὶ οἱ ἐπιδράσεις καὶ ἀντιδράσεις στὶς δύο κόρες της, εἶναι δοσμένες μέ αὐθεντικὴ ἀποτύπωση καὶ ἀκρίβεια λεπτομερειῶν καὶ ἡ σύγκρουση ἀνάμεσα σὲ μητέρα καὶ κόρες φθάνει μέχρι ἀφανισμοῦ κάθε ἐνοτικτικῆς μητρικῆς στροφῆς καὶ ἐκδήλωση ἐχθρότητας ὅταν ἡ κόρη σημειῶνει μιὰν ἐπιτυχία στὶς σπουδές της καὶ παίρνει ἓνα βραβεῖο. Ἀφοῦ μέ κάθε τρόπο εἶχε προσπαθήσει νὰ τὴν κάνει ν' ἀποτύχη, τώρα δὲν

ΣΤΗ «ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ»

«Ἡ ἐπίδραση τῶν ἀκτίνων»

τῆς μένει ἄλλο παρὰ νὰ τὴν πικράνη λέγοντάς της πῶς εἶναι ἀσχημὴ καὶ πῶς οἱ προσπάθειές της εἶναι χωρὶς ἀξία. Κι ὅμως ἡ κόρη δὲν παύει νὰ συγχωρῇ τὴν μητέρα της καὶ νὰ γνοιάζεται γι' αὐτήν, ἀντίθετα μέ τὴν ἀδελφὴ της ποὺ τῆς πετάει κατὰμουτρα τὸ κατάντημά της. Γενικώτερα ὁ τύπος αὐτῆς τῆς μητέρας μέ ἀλλεπάλληλες ἀνεδαφικὲς ἐπιδιώξεις δημιουργίας ἐπαγγελματικῆς καὶ κοινωνικῆς καὶ μέ ἐκδηλώσεις αὐταρχικῆς καὶ νευρωτικῆς, εἶναι γνήσια ἀμερικάνικος. Εὐνοχιστικός γιὰ τὰ παιδιὰ της καὶ ἐξοντωτικός γιὰ τὴν ἴδια.

ὍΣΟ καὶ τὸ ἔργο νὰ μὴ ἔχη ἐξελικτικὴ πλοκή, ὅμως ἔχει μιὰ ἐμπράγματὴ δραματικότητα σὲ αὐτοδύναμες σκηνές κι ἀκόμα μιὰ πνοὴ συμβολικὴ

μέ τὴν ἐπισιωση τῆς καρτερικῆς προσπάθειας τῆς κόρης ποὺ μέσ' ἀπὸ τὸ πέλαγος τῶν θυελλωδῶν ζεσπασμάτων τῆς μητέρας της φθάνει σὸ λιμάνι τῆς ἐπιτυχίας, ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὴν ζωγόνα ἐπίδραση τῶν ἀκτίνων «Γ» πάνω στὰ χρυσάνθεμα.

Ἡ ΑΠΟΔΟΣΗ τοῦ ἔργου ἀπὸ τοὺς παράγοντες τῆς «Νέας Σκηνῆς» ἦταν ἀψογὴ τόσο σὲ συντονισμό συνόλου ὅσο καὶ σὲ ἐπὶ μέρους δραστηριότητες μέ κύριους συντελεστές τὴν σκηνοθεσία τοῦ Λάμπρου Κωστόπουλου καὶ τὴν ἐρμηνεία τῆς μητέρας ἀπὸ τὴν Ἀντιγόνη Βαλάκου. Νομίζω ὅτι ἦταν μιὰ ἀπὸ τίς καλύτερες ἐπιτυχίες, ἀν' ὅχι ἡ καλύτερη, τῆς θεατρικῆς της σταδιοδρομίας. Παρουσίασε ἓνα πλῆθος μεταπτώσεων ποὺ καὶ στὰ πιὸ ἐπικίνδυνα σημεία τῆς ἐξαρσης κατῴρθωσε νὰ τὰ ἐξισορροπήσῃ μέ φυσικότητα καὶ ψυχραιμία. Ἐξαιρετὰ ἐπίσης χαρακτηρίστηκαν οἱ δύο κόρες ἀπὸ τὴν Ράνια Οἰκονομίδου (Τίλλυ) καὶ τὴν Χλόη Λιάσκου (Ρούθ), ἐνῶ ἡ Ἀμαλία Λαχανᾶ ἀπέδωσε μέ ἀνεπιτήδευτὴ φυσικότητα τὴν ἀμίλητὴ καὶ παράλυτὴ γριά. Πολύ καλὴ ἐπίσης σὸ μικρὸ της ρόλο ἡ Π. Παπουτοῦ (Βίκερυ).

Γραφικὸ καὶ καλαίσθητο τὸ σκηνικὸ τοῦ Γ. Πάτσα καὶ στρωτὴ ἡ μετάφραση τῆς Στ. Κρανάν.